

22. nedeľa v období „cez rok“ – v roku B

K Ježišovi sa zišli farizeji a niektorí zákonníci, ktorí došli z Jeruzalema. A videli niektorých z jeho učeníkov jesť chlieb poškvrenými, to jest neumytými rukami. Farizeji totiž a Židia vôbec držia sa obyčaje otcov a nejedia, kým si neumyjú ruky až po zápästie. A keď prídu z trhu, nejedia, kým sa nevykúpu. A zachovávajú ešte mnoho iných vecí, ktoré prevzali: umývanie čiaš, džbánov, medenic a postelí. Farizeji a zákonníci sa ho opýtali: „Prečo sa tvoji učeníci nedržia obyčaje otcov a jedia chlieb poškvrenými rukami?“ On im povedal: „Dobre o vás, pokrytcoch prorokoval Izaiáš, ako je napísané: „Tento ľud ma uctieva perami, ale ich srdce je ďaleko odo mňa. No darmo si ma ctia, lebo nauky, čo učia, sú iba ľudské príkazy.“ Božie prikázanie opúšťate a držíte sa ľudských obyčajov.“ Potom znova zavolať k sebe zástup a povedal im: „Počúvajte ma všetci a pochopte! Človeka nemôže poškvriť nič, čo vchádza doň zvonka, ale čo vychádza z človeka...

Mk 7, 1-8. 14-15. 21-23

Myšlienky k homílii farára Jána Adamusa

Za Ježišových čias mali temer celý náboženský život v rukách farizeji. Uznávali nielen písaný, ale aj ústny zákon, ktorý obsahoval vonkajšie predpisy do najmenších podrobností. Proti ich bezduchej prázdnote Ježiš často vystupoval, a aj ju odsudzoval.

Potvrzuje to aj dnešné evanjelium, ktoré vysvetľuje, že: Farizeji a Židia vôbec držia sa obyčaje otcov a nejedia, kým si neumyjú ruky až po zápästie. A keď prídu z trhu, nejedia, kým sa nevykúpu. A zachovávajú ešte mnoho iných vecí, ktoré prevzali: umývanie čiaš, džbánov, medenic a postelí. A keď Pánovi vyčítali, že niektorí jeho učeníci jedia neumytými rukami, nazval ich pokrytcami a odvolal sa na proroka Izaiáša: Tento ľud ma uctieva perami, ale ich srdce je ďaleko odo mňa. No darmo si ma ctia, lebo nauky, čo učia, sú iba ľudské príkazy.

Farizeji už dávno dohrali svoju úlohu, ale ich duch sa ľahá dejinami ľudstva ako čierna niť a vládne aj v dušiach mnohých kresťanov. Ak nechceme, aby aj nás odsúdil ten, ktorý skúma srdcia a myšlienky, pozrime sa do svojho vnútra, aby sme zistili aký duch v ňom vládne, duch pravdy či pokrytctva?

Nik nie je úplne bezpečný pred pokrytctvom, ktoré je veľmi nebezpečné, keďže sa nepozorovane vkráda do konania človeka. Veď kto netuží po cti, chvále a ocenení? Je celkom prirodzené, že druhým chceme poukázať, akí sme dobrí a šlachetní, ale pritom často zakrývame, akí v skutočnosti sme. Robíme to preto, aby sme si získali úctu od iných, ktorú si však vôbec nezaslúžime. A to je pokrytctvo, pred ktorým Kristus varoval: Dajte si pozor a nekonajte svoje dobré skutky pred ľuďmi, aby vás obdivovali, lebo nebudete

mať odmenu u svojho Otca, ktorý je na nebesiach. Keď teda dávaš almužnu, nevytrubuj pred sebou, ako to robia pokrytci v synagógach a po uliciach, aby ich ľudia chválili. Veru, hovorím vám: Už dostali svoju odmenu. A keď sa modlíte, nebuďte ako pokrytci, ktorí sa radi postojacky modlievajú v synagógach a na rohoch ulíc, aby ich ľudia videli. Veru, hovorím vám: Už dostali svoju odmenu.

Podobne odsúdil pokrytctvo aj apoštol Pavol v Liste Rimanom: Ty teda poučáš iného, a sám sa neučíš?! Hlášaš, že sa nesmie kradnúť a kradneš?! Hovoríš, že neslobodno cudzoložiť, a cudzoložíš?! Ošklivíš si modly, a vylupuješ chrámy?! Chváliš sa zákonom, a prestupovaním zákona znevažuješ Boha?!

To, čo platilo pre rímskych kresťanov, platí aj nám. Lebo nič nepôsobí väčšie pohoršenie, ako rozpor medzi zdaním a skutočnosťou v našom mravnom živote. Tu jasne platí, že najskôr treba vytiahnuť brvno zo svojho oka, a až potom smietku z oka bližneho. Najlepším bojom proti pokrytctvu je snaha získať čnosť pravdivosti v myslení a konaní. Pravdivý človek sa ukazuje v skutočnosti taký, aký je. Nič nezmenšuje ani nezveličuje a nebráni tomu, aby druhí vedeli o jeho čnostiach. Pamätá na Kristove slová: Nech tak svieti vaše svetlo pred ľuďmi, aby videli vaše dobré skutky a oslavovali vášho Otca, ktorý je na nebesiach. Bráni však tomu, aby si o ňom nymysleli viac ako je pravda. Presne tak konal aj apoštol Pavol: Veď ak sa aj budem chcieť chváliť, nebudem nerozumný lebo budem hovoriť pravdu. Ale zdždam sa, aby si niekto nemyslel o mne viac, ako vidí na mne alebo počuje odo mňa.

Teda, pravdivý človek sa zbytočne nechváli, ani zbytočne nezakrýva svoje prednosti, ale ani bez vážneho dôvodu nevyzrádza svoje nedostatky. Ak má prednosti, nepopiera ich, lebo by to bola nevďačnosť voči Stvoriteľovi, ale neroztrubuje ani svoje nedostatky, aby falošnou pokorou nezakrýval svoju pýchu, ktorá túži po chvále. Každý z nás má v sebe dvojaké pokušenie: robiť zo seba lepšieho katolíka ako je, alebo sa vyhlasovať za neveriaceho, aj keď ním nie je.

Indická rozprávka spomína istého muža, ktorý dosiahol vysoké spoločenské postavenie. Prišiel k nemu priateľ, ktorý mu blahoželal. On však omámený kariérou nechcel priateľa poznať. Kto si ty? Nepoznáš ňu. Čo chceš odo mňa? Priateľ sa hanbil a povedal mu: Ozaj ma nepoznáš? Veď to nie je ani tak dávno, čo sme sa spolu hrávali. Prišiel som ti blahoželať, ale vidím, že si oslepol, a tak ti vyjadrujem sústrasť.

Áké poučenie plynie pre nás? Musíme dovoliť Bohu, aby vstúpil do nášho života a premenil nás na nových ľudí. Musíme to urobiť hneď a neodkladať toto rozhodnutie skrývaním sa za svätoškárské gestá a nábožné zvyky. Oni nesmú byť cieľom nášho starého života, ale majú byť ovocím nového života, života v Kristovi.

Svätí Košickí mučeníci

Večné svetlo, mocná žiara,
deň, čo nikdy nezhasne,
víťaz nad tmou, nad tmou noci
tvoriš svetlo krásne,
rozháňáš noc, ničíš temno,
mysel čistíš úžasne.

Keď sa zjaviš, precitneme,
keď zavoláš, vstávame,
keď nám svietiš, blažení sme,
a keď mizneš, padáme;
tvoj jas zničí vládu smrti,
v tvojom svetle jasáme.

S tebou i smrť premôžeme,
temnú noc a celý svet;
preto nám daj, kráľ náš večný,
ono svetlo jasavé,
ktoré noc už nezatemní,
ale bude piesňou znieť.

Sláva Otcu, sláva Tebe,
sláva Duchu Svätému,
v troch osobách jedinému
Bohu nášmu pravému,
životu a svetlu, láske,
sláva Menu milému. Amen.

Rodinný život a výchova detí

Keď cítiš potrebu zmeniť správanie svojich detí...

Blahoslavená Anna Monteagudouá od anjelov

Blahoslavená Anna (1604 - 1686) sa narodila v Peru a bola dominikánskou sestrou, ktorá slúžila ako majsterka novíc a matka predstavená vo svojom kláštore. Je uctievaná vo svojej rodnej krajine a sestry dominikánky si ju pripomínajú 10. januára.

Rodičovstvo prináša veľa čistej radosti: je krásne byť svedkom prvého detského úsmevu, maznať sa s nežným batolom, čítať si s malým prváčikom... Ale súčasťou rodičovstva je i veľmi veľa výziev. Jednou z najťažších úloh je úsilie zmeniť správanie, ktoré sa už stalo zvykom. Či už odučíme dieťa od cumlíka, snažíme sa zmeniť dieťa, ktoré stále mrmčí, odvykáme batola od fľaše... nech už ide o čokoľvek, v istom momente si zdráhavo povieme: „Čo je veľa, to je veľa. Musím s tým skončiť.“

Je veľmi lákavé ustúpiť, nechcieť byť „tým zlým“ a zvoliť si cestu minimálneho odporu. Vo chvíli, keď budeme čeliť pokušeniu vzdať sa, môžeme požiadať o pomoc blahoslavenú Annu od anjelov.

Stala sa predstavenou kláštora, ktorý v tom čase vzbudzoval pohoršenie svojou povoľnosťou a nedbanlivosťou. Pred Annou stála úloha zreformovať ho. Bolo potrebné presadzovať dodržiavanie hodín ticha, musela sestrám odobrať šperky a trvať na zachovávaní všeobecných pravidiel dominikánskeho rádu, aby s pokojným a radostným srdcom dokázala plniť všetky úlohy, ktoré pred ňu Pán stavia. Jej úsilie sa nestretlo s pochopením. Pokúsili sa ju sotiť do hrobu, viackrát sa ju snažili otráviť a na hlavu jej sypali žeravé uhlie. Ju to však neodradilo a pokračovala v práci, až kým kláštor nebol úplne zreformovaný.

Blahoslavená Anna vedela svoje o presadzovaní disciplíny medzi tými, ktorí sa zdráhajú podvoliť.

Hlásaj slovo,
naliehaj vhod i nevhod, usvedčuj,
karhaj a povzbudzuj so všetkou
trpezlivosťou a múdrosťou.

2Tim 4,2

**Blahoslavená Anna,
prosím, oroduj za mňa,
aby som mala trpezlivosť a silu,
ktorú potrebujem pri plnení náročných úloh
spojených s výchovou
mojich ratolestí.**

Christine Gibsonová „Sväté na zavolanie“

Prvý piatok v mesiaci:

Možnosť sviatosti zmierenia bude takto:

Pondelok, utorok 17:15 – 18:00

Štvrtok, piatok 16:30 – 18:00

Povzbudzujem ku sviatosti zmierenia
aj prvoprijímajúce deti a mládež.

Začiatok školského roku:

Na budúcu nedeľu 8.9. počas druhej sv. omše
poprosíme Ducha Svätého o pomoc
pre školákov, študentov i učiteľov.

Upratovanie kostola:

Dakujem predchádzajúcej skupine za upratovanie
kostola i za kvetinovú výzdobu.

Prosím o upratovanie skupinu čísla domov 229 –
253.

Stretnutie s rodičmi birmovancov bude v nedeľu 8.
septembra po druhej sv. omši (12:00)

Účast' rodičov je veľmi potrebná.

Kňazská vysviacka:

Dp. diakon Juraj Ochaba, bývajúci vo farnosti
Modra, v sobotu 7. septembra 2024 o 16:30 hodine
v Katedrále sv. Martina v Bratislave prijme kňazskú
vysviacku.

Sväté omše v 22. týždni cezročného obdobia (B)

2.IX. pondelok

18:00 Za † Jozefa a Rozáliu Kulifajových a rodičov

3.IX. utorok

18:00 Za † Viliama Jurčoviča a rodičov Antona a Apolóniu

5.IX. štvrtok

18:00 Za † Sylviu

6.IX. piatok

18:00 Za † Teréziu Lopošovú

7.IX. sobota

08:00 Za † Ludovíta a Antóniu Gajdošíkových

8.IX. 23. Nedeľa cezročného obdobia (B)

08:00 Na úmysel

Lektor: Jurčovičová Kosnáčová

11:00 Za farníkov

Lektor: Polakovič Rybár

Liturgický kalendár

2.IX. pondelok bl. Ingrida, rehoľníčka
3.IX. utorok sv. Gregora Veľkého, pápeža a učiteľa Cirkvi Sp
4.IX. streda sv. Rozália
5.IX. štvrtok sv. Matka Tereza z Kallaty
6.IX. piatok sv. Zachariáš
7.IX. sobota sv. Marka Križina, Melichara Grodzieckeho, Štefana Pongácza,
kňazov a mučeníkov Sp

Slovo na dnes

Kedy vykročiť

Aj postúpenie do ďalšej etapy nechávam na Pána. On vie, kedy odísť, aby som ho znova čakal a ešte dychtivejšie hľadal. Istým znakom, že ma pozýva späť do konkrétnych situácií života, je pochopenie prekvapivých súvislostí, videnie vecí v novom svetle, z nadhľadu. Jemné zakúsenie Božej perspektívy na veci tohto sveta. Delikátnym dôsledkom kontemplácie býva aj nejaká hlbšie prežitá pravda, ktorá bude od dneška mojím trvácim duchovným majetkom a neprestajným vnútorným obohatením.

Dagmar Kráľová „Skús to s Bibliou“

Prečo Cirkev odsudzuje umelé oplodnenia

Človek prirodzene túži po potomstve. Žiaľ, naplnenie tejto základnej túžby niekedy znemožní neplodnosť. Jej dôvody sú rôzne a takmer nikdy nemôžeme hovoriť o jej priamom „zavinení“ v zmysle osobnej morálnej zodpovednosti, hoci v niektorých prípadoch môže byť aj nepriamym dôsledkom pomýlených životných rozhodnutí, ako je napríklad užívanie antikoncepcie, predchádzajúce umelé potraty a podobne. Posledné zhruba štyri desaťročia sa svetom šíri informácia, že riešením problému neplodnosti je umelé oplodnenie.

Podľa bežne poskytovaných informácií, ktoré nájdeme aj na internete, je umelé alebo tzv. in vitro oplodnenie (doslova oplodnenie v sklíčku, čiže v skúmavke) definované ako séria postupov používaných na liečbu neplodnosti, ako pomoc pri počatí dieťaťa a prevencia genetických problémov.

Všimnime si použité termíny - liečba, pomoc a prevencia. Čo sa za nimi v skutočnosti skrýva? Hneď na úvod treba povedať, že učenie Cirkvi nenamieta proti novej a morálne prijateľnej liečbe neplodnosti, práve naopak. Je však umelé oplodnenie liečbou? Vráťme sa k internetu. Dozvedáme sa, že počas umelého oplodnenia sa žene odoberú zrelé vajíčka a oplodnia sa v laboratóriu mužskými spermiami. Pre zvýšenie úspešnosti procesu sa niekedy oplodní aj väčší počet vajíčok. Najperspektívnejšie embryo alebo embryá sa po niekoľkých dňoch prenású do maternice. Tie, ktorým by bola diagnostikovaná nejaká choroba prípadne genetická porucha, sa vyhodí alebo použijú na výskum. Možno aj v tom teda spočíva sľubovaná „prevencia“ genetických problémov. Ostatné embryá sa podľa prania môžu zmraziť na prípadné neskoršie použitie, alebo sa ponúknu inému páru ako „pomoc“. Podľa dostupných informácií je v USA takto zmrazených okolo 600 000 embryí. Veľké množstvo z nich už implantovali iným žiadateľom, pretože pôvodní zadávatelia o ne nemali záujem. Jeden takýto zmrazený plod čakal na nových „adoptívnych“ rodičov 27 rokov. Ale máme aj prípad, keď po počatí trojičiek v skúmavke boli žene implantované dva plody a tretí až o desať rokov. Takže dve z trojičiek dnes majú 21 a tretia 11 rokov. Keď boli prvé dve dievčatá malé, mohli povedať: „Sme síce dvojčičky, ale v skutočnosti sme trojičky, tretia sestra je ešte v mrazničke.“

Oplodnenie sa dá vykonať pomocou vlastných vajíčok a spermii partnerov resp. manželov. V niektorých krajinách sa používajú aj

vajíčka, spermie alebo embryá od známeho či anonymného darcu. Pozrime si napríklad stránku jedného z takýchto ústavov v susednom Česku, kde neplodný pár dostane na vyplnenie tabuľku s možnosťou voľby charakteristik darcu spermii podľa kategórií: rasa, národnosť, oči, farba vlasov, typ vlasov, krvná skupina, Rh faktor, vzdelanie, astrologické znamenie, prehľad laboratórných vyšetrení, váha (58 - 102 kg), výška (165 - 194 cm). Možno až pri krúžkovaní jednotlivých kritérií manžel zistí, ako si jeho manželka v skutočnosti predstavuje otca pre svoje dieťaťa. Nevie, či je to smutné alebo tragikomické, ale v rámci štandardnej grafiky návštevník v pravom hornom rohu nájde dve ikony - registráciu a malé „i“ s dodatkom Jak nakupovať? Irónia, alebo krutá realita?

Prípadne sa niektorá neplodná, avšak solventná dvojica môže rozhodnúť, že prijme vajíčko od inej ženy, spermie od iného muža, počatie zabezpečí lekár v skúmavke a dieťa im porodí tretia žena - poväčšine v hmotnej núdzi a z nejakej chudobnej krajiny -, ktorej maternicu si prenajmú. Oni si len zaplatia. Iste, nejde to tak ľahko a všade, lebo legislatíva jednotlivých krajín je rôzna. Niekde umožňuje umelé oplodnenie len v rámci stabilného páru, inde je otvorená aj pre single záujemcov či páry rovnakého pohlavia. Stáva sa aj to, že je príslušný zákon možno úmyselne deravý alebo vôbec neexistuje. Na firmy v benevolentnejších štátoch sa potom obracajú páry z krajín s eticky prísnejšou legislatívou. Všade na svete má však tento proces jednu spoločnú charakteristiku: Umelé oplodnenie nie je liečba. Neodstraňuje totiž dôvod neplodnosti, ale presúva úkon splodenia mimo ľudského tela, často aj s biologickým materiálom iných osôb, alebo vstupuje do plodiaceho aktu nejakým vonkajším mechanizmom, ktorý vykonáva tretia osoba. Techniky, ktoré vylučujú spoločné rodičovstvo zásahom osoby mimo danej manželskej dvojice, sú závažne nemorálne. Porušujú právo dieťaťa narodiť sa z otca a matky, ktorých pozná a ktorí sú navzájom spojení v manželstve. Zrádzajú výlučné právo manželov stať sa otcom a matkou iba jeden prostredníctvom druhého.

Aj keby sa techniky umelého oplodnenia používali len v rámci manželského páru, stále ostávajú morálne neprijateľné. Oddeľujú totiž pohlavný úkon od úkonu plodenia, „zverujú život a identitu embrya moci lekárov a biológov a zavádzajú nadvládu techniky nad počiatkom a osudom ľudskej osoby.“ (KKC 2376-2377) Súčasťou tohto aktu je aj zvýšené riziko alebo priame pripustenie smrti niektorých umelo splodených embryí, čím sa morálny problém posúva z oblasti šiesteho Božieho prikázania do oblasti piateho: Nezabiješ!

Vydávanie umelého oplodnenia za liečenie je výsledkom neznalosti alebo úmyselným eufemizmom, ktorý má zakryť jeho morálnu neprípustnosť a podporovať jeho šírenie. Veď kto by už len namietal proti liečbe? Preto sa toto neetické a nemorálne konanie navonok prezentuje ako asistencia, liečba, pomoc a prevencia, nie ako hranie sa na Boha alebo ako to, čím naozaj je - veľmi lukratívny biznis s ľudským životom. Biznis, pri ktorom sa zabúda, že dieťa nie je dlh, na ktorý možno mať nárok, ale dar. Nemožno ho považovať za predmet vlastníctva, k čomu by viedlo uznanie domnelého „práva na dieťa“. V tejto oblasti má skutočné právo iba dieťa: právo „byť plodom osobitného úkonu manželskej lásky svojich rodičov a aj právo byť rešpektované ako osoba už od chvíle svojho počatia.“ (KKC 2378)

Cyril Vasil „A teraz čo? II“

Na minútku

Masky

Na morskej pláži sa raz stretla Krása so Špatou a povedali si: „Podme sa kúpať.“

Vyzliekli sa, vošli do vody a začali plávať. Po chvíli sa Špata vrátila na breh, obliekla si šaty Kráasy a odišla svojou cestou.

Potom z vody vyšla aj Krása, a keďže nenašla svoje šaty a hanbila sa ostať bez nich, obliekla si šaty Špaty. A aj ona odišla svojou cestou.

Chalíl Džibrán

Aj dnes sa ešte nájdu muži a ženy, čo sa vydávajú za niekoho iného. Ten, kto už raz videl tvár Kráasy, spozná ju aj v iných šatách. A tomu, kto videl tvár Špaty, ju nijaké šaty nezakryjú.

Bruno Ferrero „Štyridsať príbehov z púšte.“

Zamyslenia

Ved' čo osoží človekovi keby aj celý svet získal?

Mt 16, 26

Uvažujem: Táto otázka je rozhodujúcou v našom vzťahu k Ježišovi, k jeho Cirkvi, k druhým ľuďom a k sebe samým. Celé tajomstvo nášho nasledovania Pána Ježiša tkvie v našej osobnej a konkrétnej odpovedi na jeho otázku: Za koho ma pokladáš? Na túto otázku máme odpovedať každý deň, z odpovede na túto otázku máme utvárať svoj každodenný život. O svojom živote rozhodujeme svojím vzťahom k Ježišovi a jeho vzťahom k nám. Preto na ňu nemožno odpovedať ako pri skúške a nemožno na ňu odpovedať iba raz. Celý náš život má byť odpoveďou na túto Ježišovu otázku.

Čo si to odo mňa vyžaduje?

Byť v neustálom kontakte s Ježišom. Tu môžem spoznať dôležitosť svojej každodennej modlitby, ktorá nie je plnením povinnosti, ale neustálym obnovovaním svojho vzťahu ku Kristovi. Aké dôležité je denne prosiť: Ježišu, len v láske k tebe mi nikdy nedaj zovšednieť. Keby bola moja láska k tebe akokoľvek maličká, prosím, len nikdy nedopusť, aby bola falošná.

Na začiatku môjho rehoľného života ma veľmi oslovili slová jezuitského pátra Karola Rahnera: Jezuita je človek, ktorý vo svojom živote môže všetko relativizovať, ale nikdy nie svoj vzťah k Ježišovi Kristovi. Kedykoľvek zľahčíme či podceníme svoj vzťah ku Kristovi, začne sa rúcať stavba nášho kresťanského života. Preto nech si každý dáva pozor, ako stavia, lebo nemôže postaviť iný základ, ako je Kristus. Svoju kresťanskú totožnosť žijeme iba vtedy, keď hľadáme na Ježiša, keď svojím životom vyznávame: Ježiš je Pán. A to môžeme iba v Duchu

Svätom. Vieme, že ak nám Ježiš kladie túto otázku, nečaká odpoveď našich úst, ale odpoveď nášho života. Inak by nám musel povedať: Prečo mi hovoríte: Pane, Pane, keď nerobíte, čo vám prikazujem?! Ježišova otázka si vyžaduje našu osobnú odpoveď. Sme povolani na ňu odpovedať osobne. V našej odpovedi nás nemôže nik nahradiť. Len keď sa pozrieme na svoj každodenný život v našich myšlienkach, slovách a skutkoch, budeme môcť pravdivo spoznať, za koho pokladáme Ježiša.

Pápež Benedikt XVI. povedal: Petrova odpoveď je jasná a okamžitá. Peter a ostatní apoštolí, na rozdiel od väčšiny ľudí, veria, že Ježiš nie je len veľkým učiteľom alebo nejakým prorokom, ale oveľa viac. Majú vieru: veria, že v ňom je prítomný a že v ňom účinkuje Boh. Avšak hneď po tomto vyznaní viery, keď Ježiš po prvý raz otvorene oznamuje, že bude musieť trpieť a byť zabitý, ten istý Peter sa stavia proti perspektíve utrpenia a smrti. Ježiš ho vtedy musí rázne napomenúť, aby mu dal pochopiť, že nestačí veriť, že on je Boh, ale z pohnútok lásky je potrebné nasledovať ho po tej istej ceste, po ceste kríža. Ježiš nás neprišiel vyučovať nejakú filozofiu, ale ukázať nám cestu, a to práve tú cestu, ktorá vedie do života.

Touto cestou je láska, ktorá je vyjadrením pravej viery. Ak niekto miluje blížneho čistým a veľkodušným srdcom, znamená to, že naozaj pozná Boha. Ak však niekto vraví, že má vieru, no nemiluje bratov, nieje skutočným veriacim. Boh v ňom neprebýva.

Ježiš prišiel, aby sme mali život v plnosti, lebo on sám je cesta, pravda a život.

V našej odpovedi na Ježišovu otázku musia svoju hlavnú rolu zohrávať nie naše ústa, ale naše srdcia, naša viera prejavovaná činnou láskou, čiže náš konkrétny každodenný život.

Pred Ježišovou otázkou nemožno uniknúť ani odkladať svoju odpoveď. Lebo tak sa okrádame o pravdivý, plný a krásny život, ktorý spočíva v tom, aby sme poznali Ježiša a Toho, ktorý ho poslal.

Nerozhodnúť sa pre Krista znamená nerozhodnúť sa pre pravdu života, ktorej prišiel vydať svedectvo.

Nerozhodnúť sa pre Krista znamená nerozhodnúť sa pre lásku, ktorá jediná dáva zmysel nášmu životu a ktorá nikdy nezaniká.

Nerozhodnúť sa pre Krista znamená nerozhodnúť sa pre lásku k druhému človekovi, za ktorého Kristus zomrel.

Nerozhodnúť sa pre Krista znamená nerozhodnúť sa pre spravodlivosť, ktorej najkrajšou tvárou je Ježišovo milosrdenstvo.

Nerozhodnúť sa pre Krista znamená nerozhodnúť sa pre vzájomnú lásku, ktorú nám dal ako nové prikázanie a ono je cestou k budovaniu civilizácie lásky.

Nerozhodnúť sa pre Krista znamená nerozhodnúť sa pre večný život, ktorý nám Ježiš pripravil, aby sme boli tam, kde je on so svojim Otcem, aby v nás bola láska, ktorou ho miluje Otec a on Otca.

Spomínam si na mladého narkomana, ktorý mi po svojom obrátení napísal: Kristus ma premenil a ja ho za to ešte väčšmi milujem.

Spytujem sa: Je Ježiš v mojom živote najdôležitejší? Je v centre môjho života? Žijem jeho Duchom, jeho evanjeliom? Dôverujem mu? Je mojím Pánom? Zmýšľam ako on, hovorím ako on, konám ako on, odpúšťam ako on, milujem ako on, som milosrdný ako on?

Žijem z jeho lásky, ako on žije z lásky svojho Otca? Ako premenil Ježiš môj život?

Modlím sa: Ježišu, prosím ťa, buď Pánom môjho života, buď jeho plnosťou, krásou, pravdou, nádejou, pokojom a láskou, buď mojou prítomnosťou a mojou večnosťou.

Zapišem si: Mojou konkrétnou odpoveďou na Ježišovu otázku bude...

Jozef Šuppa „Ježišove otázky“

www.vistuk.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku